

Johann Jacob Döbel

Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Jacobus Döbelius, Med. Doctor, Professor Publicus, Poliater ... ad Exequias, Quas Marito suo, ... Domino Petro Gartzio, Iuris Utriusque Doctori Clarissimo, Vidua Moestissima Hodie, hora prima, paratas cupit, Omnium Ordinum Cives Academicos sedulo serioque invitat : [Publ. sub Sigillo Rectoris d. XVI. Decembris M. DC. LXXIV.]

Rostochii: Kilius, [1674]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn77744772X>

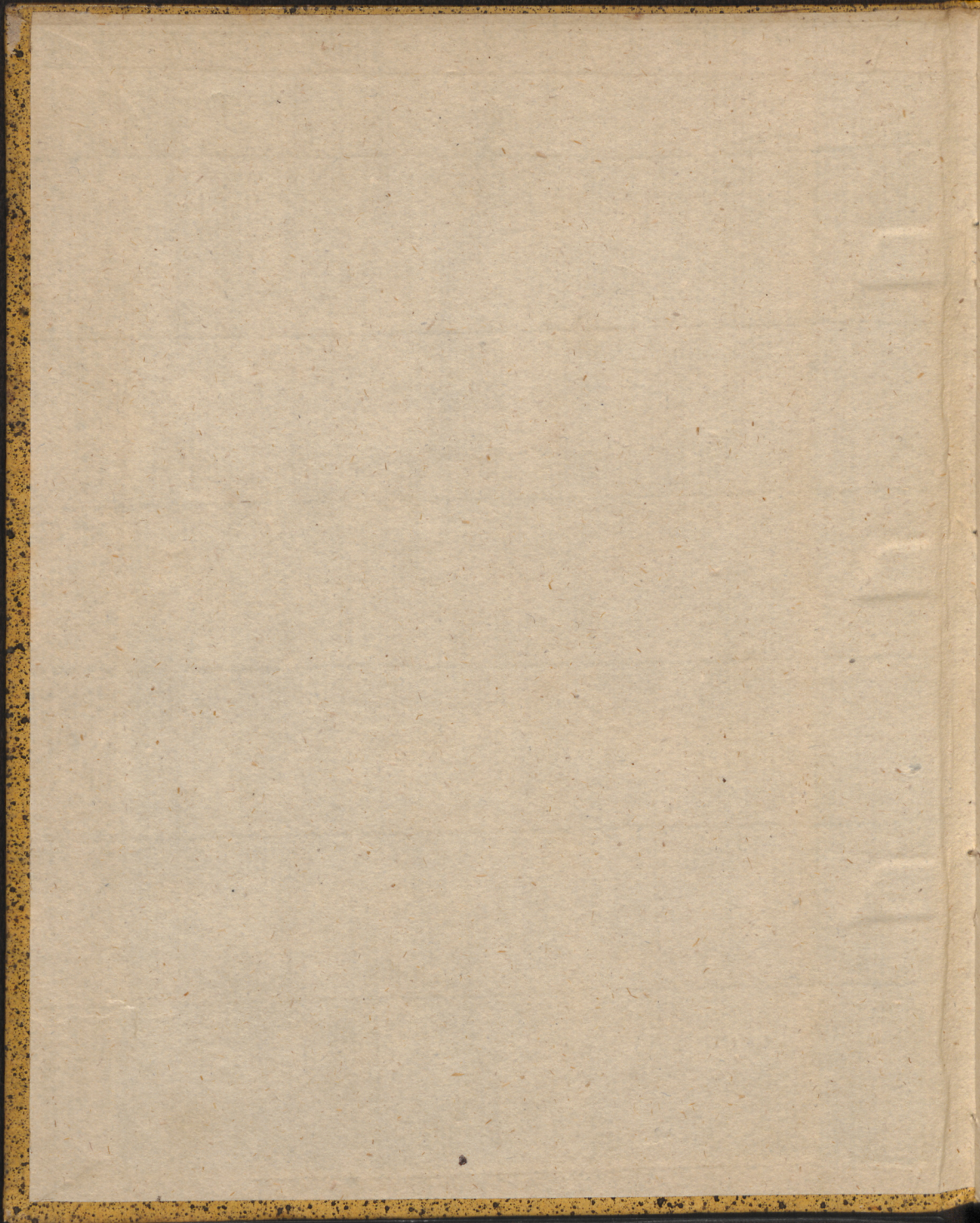
Druck Freier Zugang

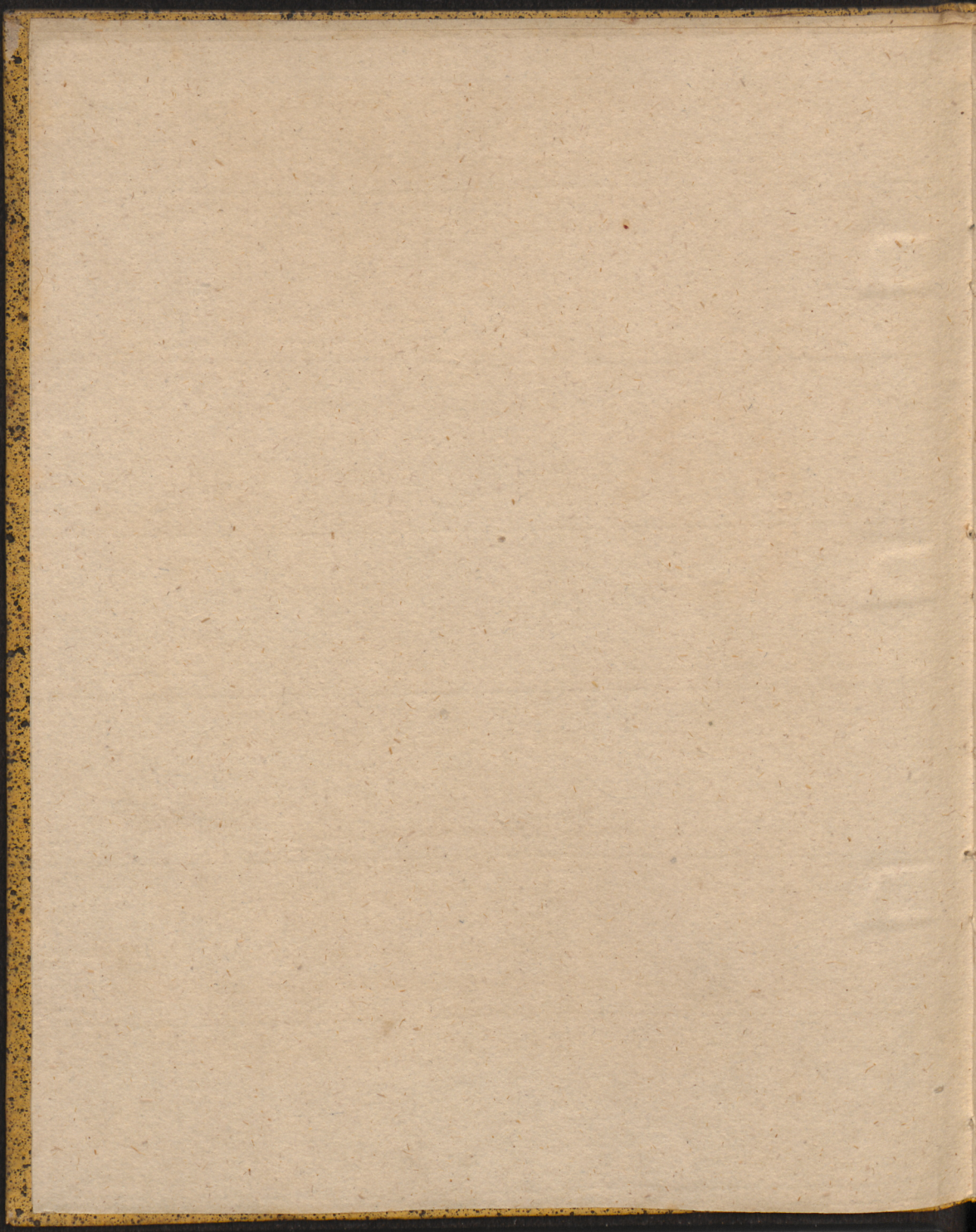

Döbelius, J. J.,
in P. Gartz.

Rostock. 1674.

32.

Handwritten mark

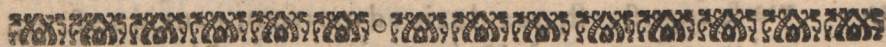
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JOHANNES JACO-
BUS DÖBELIUS,
Med. Doctor, Professor Publicus,

Præliator, & Facultatis suæ
DECANUS,
ad Exequias,
Quas
Marito suo,
CONSULTISSIMO,
DOMINO

PETRO GARTZIO,
Juris Utriusque Doctore
Clarissimo,
VIDUA MOESTISSIMA

Hodie, horâ primâ, paratas cupit,
Omnium Ordinum Cives Academicos
sedulò serioque invitat.

ROSTOCHII,
Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

Iderat ABIMELECHI exercitum, SICHEMI portis circa diluculum appropinquantem, GAAL; & allucinationis, à Præfecto Urbis SEBUL, infirmulatus, umbras persvadebatur Montium, haud Hominum capita vidisse. Dolo compensabat SEBUL vilipendium: interea tamen, quàm erat hoc quidem loco dolo; tam est ceteroquin vera locutus. Capita credimus, in communi vita, nobis Hominum videri: & si ad exactius rem examen revoces; Montes videmus: neque tam montes ipsos, quàm montium Umbras. Rogatus aliquando de iis CATO, qui apud Carthaginem stipendia faciebant, inter quos erat Scipio quoque, militum, Appiano teste, Tribunus; Homericò illo, de Tiresiâ, carmine fertur respondisse:

Judic. IX.
30.

Odyss. K.v.
495.

*Ὁὐκ, Scipionem innuens, πένυται τὸ δὲ οὐρανὸν αἰθέρον.
Hic solus sapit, ceteri Umbra circumvolitant.*

Judicium, omnino, Catonianis salibus, Catoniana Sapientiâ dignum: quo, vel in Africa militantes, qui à prisca Romana & generosa animi altitudine desciverant, hominum tantum simulacra imposita, infabricata, meræ nugæ, meræ esse Umbræ ferebantur, solius Scipionis Sapientiæ vigore relicto. Cæterum, non in Romano tantum exercitu; verum inter alios etiam Mortalium, numerosas vagari umbras, paucos sapere, ipse nobis Servator satis monstrat superque, ubi duas conversationis vias docet. Quàm est via spatiosa, quæ ducit ad mortem; multiq̄ sunt ea comiteantes? & rursus: quam arcta via & angusta est, quæ ducit ad mortem, pauciq̄ sunt, qui inveniant eam? Neque enim jam in Platonica desidentes specu; sed in aperto pariter ac celebrato Mundi
Mor-

Florum Epi-
tom. XLIX.

Matt. VII.
13.

Mortisque calle, quod ex re quidem sua foret, homines negligunt, lucem ad quam creati erant, atque in qua ambulandum erat, declinant, contra, umbris rerum delectantes, umbras aliorum captantes, universi pene Umbræ fiunt. Narcissum, tradunt Fabulæ, in aquis imaginem conspicuum propriam, ejus irretitum amore, mox, amplexandi studio, defuisse, atque eo modo absumptum. At verò, hoc esse falsum, liquidò liquet. Verius est & gravius: Adolescentem in terreni corporis fluxu Umbram suam, corpoream puta vitam, animi, hominis veri idolum postremum inspectasse, præfocatumque interiisse, postquam eam, perinde ac priorem, veram Rationalem vitam amplexari arctius festinasset, eique totus inhæsisset. Animum

*Conf. ad
Platon. &
Plotin. Ci-
cer. d. Fini.
bon. V. 13.
14. 21. & I.
Tust. 31.
Somn. Scip.
VIII.*

Ἄνθρωπος ὅστις πρὸς μὲν καὶ οὐκ ἐπὶ τὸ μόνον.

Nihil aliud, ac Umbra atque flatus, est Homo.

*Sophocles
in Ajace.*

Neque insulsum fuit Florentini illius inventum, qui Scia-thericum suo curaverat sepulchro incidi, cum inscriptione: SUMUS, ut nullo quilibet negotio admonitus intel- ligeret, se Umbram esse. Ulterius progressus Pindarus, Hominem non Umbram; sed ΣΚΙΑΣ ΟΝΑΡ, UMBRÆ SO-

à Pythiis MNIMUM appellavit. Nihil haecenus esse Umbra vide-
 batur levius, inanius, vanius; sed hac tamen repperit
 quiddam inanius Poëta, SOMNIUM UMBRÆ. Atq; ista qui-
 dem omnia, quàm sint ad Sacrarum literarum normam,
 vel ad unguem apposita; facillè fuerit iudicatu, inspicien-
 ti. Umbra jure suo merito dicitur Homo, collatus ad
 DEUM. Quod si enim Hic est lucis Lumen, & Lux DEI
 Umbra; quanto æquius manebit Umbra, qui tantillum
 tantum in opaco suo corpore participat Lucis. Quàm
 nihil est, coram Te, O Domine! substantia nostra? Fugit
 homo, veluti Umbra; & nunquam in eodem permanet
 statu. Sed &, si vitam respicias hominis; Dies ejus sicut
 Umbra declinant, atq; instar Umbrae evanescit omne tem-
 pus vitæ nostræ. Si Functiones trutines vitæ; Hesterni su-
 mus, & nihil scimus: quoniam velut Umbra sunt dies
 nostri super terram. Ut ridiculum plane sit, Hominem
 majora se querere: cum ignoret, quid conducatur sibi in
 vita suâ, numero dierum peregrinationis suæ, & tempo-
 re, velut Umbra, prættereunte.

Æscibilus
 ap. Stob.

Τὸ δὲ βέλτερον ἀέρι ἐφύμωσα φρονεῖ,
 Καὶ πᾶσιν ἔδεν μάλλον, ἢ κατὰ σιὰ.

Caduca molitur Gens Mortalium,

Neque certa res est ulla, nec tuta haud magis,

Atque Umbra fumi.

Ruminans id aliquando secum Lipsius, V. C., Epitaphio
 suo, quod Lovanii visitur, ipse inseruit:

Humana cuncta Fumus, Umbra, Vanitas,

Et Scena imago, verbo ut absolvam, Nihil!

Umbram alii Lumen dicunt imminutum, ut tenebræ no-
 stræ non sint, nisi Umbra major, sic, ut colores, contra,
 quàm in minori fit Umbra, compareant. Adeò verò con-
 creata nobis Lux per lapsum est imminuta; ut, nisi gratiæ
 sub-

subinde lumine reaccendatur, meram ea, inq; æternam noctem declinantem Umbram repræsenter. Ob lucis impedimentum, inter alia, Umbram frugibus officere, apertissimus est Poëta testis.

Nocent & frugibus Umbra!

Quin immò expressâ XII. Tabularum lege jubebantur arboris rami circumcidi altius, quindecim pedes, ne Umbra eorum prædio vicino noceret. At quotiens non hæc Corporis Umbra Mentis luci resistit, ut agat, quæ non velit mala; quæque bona velit, haud agat? Sed subjicit sibi corpus suum Apostolus, inq; servitutem redigit, ne reprobus fiat. Subjicit verus Apostoli discipulus: *σκληροκαρδιω*, duritiam Cordis sui Spiritu circumcidendo. Haud nudum luminis impedimentum, nudamve esse qualitatem Umbram; experimentis est quam plurimorum stabilitū. Non attingam in præsens, quòd Mumia Humanæ temperata Carlinâ, velut fermento, hominis, cujus Umbram premis, vires & naturale posse robur attrahi, narretur; aut, quod Umbra suâ, benedicente DEO, Morbos Petrus propulerit; aut quod Sacerdotum Ægyptiorum, tenuissimè victitantium corpora, nullo plane odore delibuta, sponte suaveolentiam emisisse, odoratasque transeuntium Umbras mire fragrasse, ex Cheramone Pierius refert; aut, quod Alexandri Macedonis corpus, suapte vi, aromatici quid redoleverit; aut Hyænæ umbrâ canes obmutescant. Sed tamen haud displicebit meminisse: pro diversitate effluviorum junctorum, salutarem aliquando, aliquando noxiam, & Satis etiam Narricem modo, modo Novercam existere Umbram. Ficorum levis est: ideoque inter vineas feri non vetantur. Umbrorum levis, etiam nutriens, quacunq; opacat.

Virg. Ecl. X.76.

cõf. L. F. S. Fi. C. de servit. Saqua. Angel in L. im perat. ff. de serv. Urban. Rom. VII. 15.19.

1. Cor. IX. 27 Conf. ad Deut. X. 16. Jer. IV. 4. Rom. II. 29. Col. II. II. Helmont. d. Magn. Vuln. cur. 24. 25. Actor. V. 15.

Hierogl. p. m. 411. Curt. Plut. Alex. Elian. I. 7. animal. Plin. II. 30.

Plin. XVII.

Pallad. No-
vembr. c. 7.
Theoph III.
15. Caus.
Virg. Ecl.
X. 75.
A Cof. A-
rom. XXI. Latissima est Platano nascenti, quanquam crassa. Vitis mobili folio, jactatuque crebro, solem Umbrâ temperat; eodem, gravi botryn protegit in imbre. Omnium ferè levis Umbra, quorum pediculi longi. Pinus omnibus, quæ sub eâ seruntur, prodesse creditur.

Juniperi gravis Umbra est;

-- -- *Solet esse gravis cantantibus Umbra!*

Aldrov.
Dendrol. p.
m. 131. A. Arboris Tamar-Indorum, haud minus, ac juglandis, sub eâ dormientibus, est noxia. Qui sub juglande Rusticus, dormiens, lumborum paralytin contraxerat; sub umbrâ Quercûs, post aliquod tempus, soporatus, à resolutione liber evasit. Fagi non tantùm ramus,

Contactu solo, torpentes efficit angves;

H. N. XVI.
13. verùm etiam Umbra homines quidem tutè obumbrat; serpentes contra quàm remotissimè fugat. De Fraxino expertus est Plinius, si frondis ejus gyro & ignis & serpens claudantur; in ignem potius, quàm in fraxinum fugiturum serpentem. Haud floret prius Fraxinus, quàm Serpens è terrâ prorepat: nec folia dimittit, quàm in terram sese recondat. Diffuimus omnes nos, ut mollis aër!

Sapient. II.
3. Extinctus propediem Cinis erit corpus nostrum! Transeat vita nostra velut Nubis vestigium! & sicut Nebula dissolvitur, solis radiis fugata! transeunt nostræ nobiscum actiones velut Umbræ! atque utinam eas semper animi Umbras spargamus

Quæ animi integritas oditq; arcetq; malignos,

Et tutâ insontes dat requiete frui!

Syr. xxxv. 8.
II. Cor. II.
15. 16. Utinam sint umbræ, odore refertæ svavitatis in conspectu Altissimi! Utinam fragrantia vitæ ad vitam delibutæ! Sed quorsum isthæc de Umbra? quando nec natus in Umbra est, ut vulgo loquimur, nec educato, cujus gratiâ præsentia apponimus, GARTZIUS noster. Quidni enim vocitem

no-

nostrum? qui CIVIS nostræ fuit UNIVERSITATIS. Patriam habuit, illustre Emporium Hamburgense. PARENTES: JOANNEM GARTZIUM, & CÆCILIAM HASSEN, JOANNIS HASSENII, Civis & Mercatoris Hamburgensis filiam, Homines in Mercatura minimè obscuros. AVUS Paternus extitit PETRUS GARTZ, Senior, dum viveret, Rostochiensium Mercatorum. AVIA Paterna: CATHARINA RHODEN, PROAVUS paternus fuit PETRUS GARTZIUS, Præpositus Mittenvoldensis, Marchæ Brandenburgicæ. Proavia: URSULA Zehenderin/JOANNIS Zehenders/ Pharmacopœi quondam Berlinensis filia. His natus Parentibus, Anno M DC XII. d. XXII. Octobr. sacri Baptismatis fonte statim est renatus. Anno M DC XXXII. Academiam hanc nostram non salutavit modo; sed ita etiam frequentavit, ut, biennio elapso, præfide DN. Dre. NICOLAO SCHÜTTEN, de Testamentis; Anno M DC XXXV. GRÖNINGÆ Frisiorum, Præfide DN. Dre. NICOLAO VANGEN, de Tutelâ, & sub Umbone DN. D. ANTONII MATTHÆI, de pactis, disputationem publicam defensitaret. Lustratis posthæc Belgii Utriusq; Provinciis; Oxonii, in Anglia, studia aliquandiu continuavit. Inde trajectus in Galliam, AURELIÆ in Germanæ Nationis Consiliarium est electus. Sed Dulce tamen erat Natale solum, dulcis GERMANIA; quâ repetitâ, in Universitate WITTEBERGENSI, An. M DC XL, Præfide DN. D. JEREMIA REUSNERO, de Impensis, PRO LICENTIA disputavit. Anno M DC XXVII. Deputatus est à Civitate Hamburgensi, ob Naves ereptas, ad Magnæ Britannicæ REGEM. Anno M DC LI. Solenni Doctorum Laureâ, absens, Wittebergæ est insignitus. Anno M DC LII. Matrimonium iniiit, cum Virgine lætissimâ, CATHARINA SOPHIA, JOACHIMI CRUGERI,

GERI, TOPARCHÆ quondam GUSTROVIENSIS, filia,
 nunc viduâ desolatissimâ, cui tamen Solamen & Protec-
 tionem precamur ex Alto! Durante matrimonio quin-
 que suscepit liberos, JOANNEM JOACHIMUM, JO-
 ANNEM LAURENTIUM, CÆCILIAM MARGARE-
 THAM: THEODORUM DOMINICUM, & ANNAM
 SOPHIAM. Horum primus, infans jam Patrem præces-
 sit. Superstitantibus quatuor Rector & Protector maneat
 clementissimus, Orphanorū Pater! Haud stimulavit Bea-
 te functum Asini in hoc mundo Umbra: quin Umbrâ recto
 Omnipotentis viveret, ut moriturus; moreretur ut victu-
 rus, optimè eum vixisse ratus, qui optime lateret. Atq; O
 splendidum optandumq; omnibus latibulum! siquidem
 invitatorem pariter ac ductorem habeat Prudentiam;
 non Simplicitem, non Simultatem, non Morositatem!

*Non hoc avara mentis inflamat furor,
 Non aura populi, & vulgus infidum bonis,
 Non pestilens invidia, non fragilis favor!*

Nunquam se æque bonum domum esse reversum, ac egressum, de se-
 ipso sæpius est Taulerus testatus: & quotus quisque nostrum, ex re
 rem judicans, idem quotidie non experitur? Vixit itaque, quantum
 quidem novimus, quoad apud nos vixit Noster, quasi non viveret:
 ignotus penè terræ, notissimus Cælo. Ægritudinibus interea, per
 tempus videtur affectus: donec corpore in consensum tracto. d. XXIV.
 Novembris, Horâ Octavâ matutinâ, totus confectus, animum, sacro
 munitum viatico, restitueret Cælo. Corpus, cum Terræ Matri ho-
 die remittendum, Umbrisque veniat aliis apponendum; Nostrum
 erit, Cives ACADEMICI, supremum Civi VALE dicere, curatis si-
 mèque humandi occasione trutinare, quam sint

*HUMANA CUNCTA, FUMUS! UMBRA! VANITAS!
 ET SCENÆ IMAGO! & ut verbo absolvam, NIHIL!*

Publ. sub Sigillo **RECTORIS** d. XVI. Decembris
 M. DC. LXXIV.

Conventus fiet in Æde Jacobæa, Horâ primâ
 pomeridiana.

nostrum? qui CIVIS nostræ fuit UN
triamhavit, illustre Emporium Ham
TES: JOANNEM GARTZIUM, &
SEN, JOANNIS HASSENII, Civis & M
genfis filiam, Homines in Mercatura n
VUS Paternus extitit PETRUS GART
verer, Rostochiensium Mercatorum.
THARINA RHODEN, PROAVUS
TRUS GARTZIUS, Præpositus Mitt
cæ Brandenburgicæ. Proavia: URSUL
ANNIS Zehenders/ Pharmacopœi qu
filia. His natus Parentibus, Anno M
Octobr. sacri Baptismatis fonte statim e
M DC XXXII. Academiam hanc nost
modo; sed ita etiam frequentavit, ut, b
fide DN. Dre. NICOLAO SCHÜTTE
Anno M DC XXXV. GRÖNINGÆ F
DN, Dre. NICOLAO VANGEN, de T
bone DN. D. ANTONII MATTHÆI,
tionem publicam defenfitaret, Lustra
Utriusq; Provinciis; Oxonii, in Anglia,
continuavit. Inde trajectus in Gallia
Germanæ Nationis Consiliarium est el
tamen erat Natale solum, dulcis GERM
tirâ, in Universitate WITTEBERGEN
Præside DN. D. JEREMIA REUSNEI
PRO LICENTIA disputavit. Anno M
putatus est à Civitate Hamburgensi, o
ad Magnæ Britannicæ REGEM. Anno M
Doctorum Laureâ, absens, Wittebergæ
Anno MDC LII. Matrimonium iniiit.
tissimâ, CATHARINA SOPHIA, JO

TIS. Pa
AREN.
M HAS
ambur
uros. A
lum vi
na: CA
uit PE
s, Mar
in/JO
inensis
. XXII.
Anno
lutavit
o, præ
nentis;
ræsidi
b Um
spura
Belgii
andiu
IÆ in
Dulce
repe
CXL,
ensis,
. De
ptas,
lenni
as.
te le
CRU
ERI,